

Savva Terentyev kundër Rusisë - 10692/09, Vendim themeli 28.8.2018
(Seksioni III)

Fajësimi dhe dënimi me burgim me kusht për komente ofenduese në Internet kundër punonjësve të policisë: *shkelje*

Fakte - Kërkuesi, një bloger i ri, hodhi në internet një koment që i etiketonte punonjësit e policisë si 'të trashë', si dhe 'përfaqësuesit më të humbur dhe të paedukuar të botës së kafshëve' dhe duke bërë thirrje për 'djegien

e policëve të pafe në govata sinë Auschwitz’ me qëllim që të ‘pastrohej shoqëria nga ky pisllek horrash’. Ai u shpall fajtor për nxitje urrejtjeje ndaj punonjësve të policisë si grup social dhe u dënua me një vit burgim me kusht.

Ligji – Neni 10: Gjykata nisi shqyrtimin bazuar në prezumimin që ndërhyrja në lirinë e shprehjes së kërkuesit ishte e parashikuar me ligj dhe që ndiqte një qëllim legjitim, që ishte mbrojtja e reputacionit dhe e të drejtave të punonjësve të policisë ruse.

Teksti në fjalë ishte përpiluar me fjalor tepër të rëndë dhe përmbante terma vulgarë, poshtërues dhe të turpshëm. Megjithatë, çështja kryesore ishte nëse deklaratimet e kërkuesit të marra si një e tërë dhe në kontekstin e tyre mund të dukeshin sikur nxisnin dhunë, urrejtje dhe intolerancë. Në këtë aspekt, komenti i kërkuesit ishte bërë në kontekstin e një diskutimi në lidhje me një çështje me interes të gjerë dhe publik, që është përfshirja e mundshme e policisë në prapësimin dhe shtypjen e opozitës politike gjatë periudhës së një fushate elektorale. Komenti kishte treguar mosaprovimin dhe refuzimin emocional të kërkuesit të asaj që ai e kishte parë si abuzim autoriteti nga policia, duke shprehur këndvështrimin e tij skeptik dhe sarkastik për standardet morale dhe etike të personelit të policisë ruse dhe mund të kuptohej si kritikë therëse për gjendjen e tashme të punëve në policinë ruse.

Megjithëse pasazhi në lidhje me ‘djegien ceremoniale të policëve të pafe në govata të ngjashme me ato të Auschwitzit ishte tepër agresiv dhe armiqësor në ton, ai, siç u konsiderua nga gjykatat e brendshme, nuk ishte thirrje për ‘asgjësimin fizik të policisë nga qytetarët e zakonshëm’, por një metaforë provokative dhe një apel emocional për ta para policinë ‘të pastruar’ nga punonjësit e korruptuar dhe abuzivë (‘police të pafe’). Në lidhje me referencën tek Auschwitzi, ndërsa të mbijetuarit dhe veçanërisht ata që ishin arratisur nga Auschwitzi mund të ofendoheshin nga ky deklaram, mbrojtja e të drejtave të tyre nuk ishte përmendur nga gjykatat e brendshme tek arsyet e fajësimit të kërkuesit. Për më tepër, teksti në fjalë nuk tregonte ndonjë synim për të lavdëruar ose justifikuar praktikatat naziste në Auschwitz. Nuk ishte dhënë asnjë argument mbështetës se pse punonjësit e policisë

ruse mund të konsideroheshin si të prekur nga një referencë e tillë dhe, në përgjithësi, kthimi tek nocioni i asgjësimit me flakë nuk mund të konsiderohet në vetvete si nxitje për një veprim të paligjshëm, duke përfshirë dhunën.

Duhet marrë gjithashtu parasysh që komentet e kërkuesit nuk kishin sulmuar personalisht ndonjë punonjës policie të identifikueshëm, por kishin të bënin me një institucion publik, që vështirë mund të përshkruhet si një grup në nevojë për ndonjë mbrojtje të madhe. Duke qenë pjesë e forcave të sigurisë së Shtetit, policia duhet të demonstrojë një shkallë të lartë tolerance ndaj gjuhës ofenduese, përveç kur një gjuhë e tillë nxitëse është e mundur të provokojë veprime të paligjshme të afërta në lidhje me personelin e tyre, duke i ekspozuar ata ndaj një rreziku real të dhunës fizike. Nuk kishte asnjë tregues që një koment i tillë të ishte bërë publik përkundrejt një sfondi të ndjeshëm social apo politik ose në një situatë të nderë tensioni që të përfshijë trazira kundër policisë ose rrethana të tjera që ti ekspozojë punonjësit e policisë ndaj një kërcënimi real dhe të afërt të dhunës fizike. Gjykata e brendshme, në këtë mënyrë, nuk kishin mundur të shpjegojnë se pse punonjësit e policisë si grup social ishin në nevojë të mbrojtjes së përforcuar.

Në lidhje me ndikimin potencial të komentit të kundërshtuar, gjykatat e brendshme nuk ishin përpjekur të vlerësonin nëse blogu ku kërkuesi kishte futur komentin e vet përgjithësisht vizitohej shumë apo të përcaktonin numrin faktik të vizitave të përdoruesve, të cilët kishin aksesuar blogun gjatë periudhës prej një muaji ndërsa komenti i kërkuesit kishte qëndruar i aksesueshëm. Në fakt, ishte pikërisht ndjekja penale që kishte nxitur interesin e publikut përkundrejt komentit, që fillimisht duket se kishte tërhequr pak vëmendje publike. Kërkuesi nuk ishte ndonjë blogger i mirë-njohur apo një përdorues popullor i medias sociale, dhe aq më pak të ishte ndonjë figurë publike apo me ndikim që mund të kishte tërhequr vëmendje publike dhe në këtë mënyrë të kishte përforcuar ndikimin potencial të deklarimeve të kundërshtuara. Potenciali i komentit të kërkuesit për të arritur publikun dhe në këtë mënyrë për të ndikuar mendimin e tij kishte qenë tepër i kufizuar.

Në lidhje me arsyetimin e gjykatave të brendshme, ato ishin përqendruar në formën dhe forcën e deklarimeve të kundërshtuara, pa i analizuar ato në

kontekstin e diskutimit përkatës. Për më tepër, nuk ishte bërë asnjë përpjekje për të vlerësuar potencialin e deklarimeve në fjalë për të provokuar ndonjë pasojë të dëmshme, duke i kushtuar vëmendjen e duhur sfondit politik dhe social, përkundrajt të cilit ato ishin bërë dhe objektit të efektit të tyre. Gjykatat e brendshme ishin përpjekur të merrnin parasysh të gjitha faktet dhe faktorët përkatës, dhe në këtë mënyrë shkaqet e dhëna nuk mund të konsiderohen si ‘me vend dhe të mjaftueshme’ për të justifikuar ndërhyrjen në lirinë e shprehjes së kërkuesit.

Ndërsa ishin ofenduese, poshtëruese dhe virulente, deklaratimet e kërkuesit nuk mund të shiheshin si përpjekje për të nxitur urrejtje kundër punonjësve të policisë ruse. Ato nuk kishin as potencial për të provokuar dhunë, duke përbërë kështu një rrezik të qartë dhe të afërt që do të kishte kërkuar fajësimin penal të kërkuesit dhe dënimin me burgim me kusht. Kështu, ndërhyrja nuk ishte proporcionale me qëllimin legjitim të referuar.

Përfundim: shkelje (njëzëri)

Neni 41: Konstatimi i një shkeljeje përbënte kompensim të mjaftueshëm të drejtë në lidhje me çdo dëm jo-financiar.